

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-197/16-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članova vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja T. S. iz S., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, Jurišićeva 19, klasa: UP/II-008-07/15-01/533, urbroj: 401-01/06-16-02 od 14. listopada 2016., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 1. veljače 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/15-01/533, urbroj: 401-01/06-16-02 od 14. listopada 2016.

Obrazloženje

Rješenjem Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/15-01/533, urbroj: 401-01/06-16-02 od 14. listopada 2016., odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja A. m. u S., klasa: 612-05/15-01-4/07, urbroj: 112-15-884 od 27. listopada 2015. Naprijed navedenim prvostupanjskim rješenjem odbačen je zahtjev tužitelja za ostvarivanje prava na pristup informacijama: dopis muzeja od 8. rujna 2015. prema Gradskoj upravi – S. te odgovor iste u svezi dopisa sindikalnog povjerenika vezano uz vanjska rezervirana parking mjesta uz obrazloženje da tijelo javne vlasti ne posjeduje informaciju koju tužitelj traži.

Tužitelj u tužbi navodi da tijelo javne vlasti A. m. u S. neistinito navodi da ne posjeduje i da ne zna izvor informacije koju posjeduje i koju koristi u službene svrhe. Tu informaciju tijelo javne vlasti prosljedilo je na službene adrese elektroničke pošte navedenog tijela javne vlasti te na službene adrese elektroničke pošte nekih zaposlenika u istom tijelu kao službenu informaciju. Ovdje se radi o dopisu koji je tužitelj, kao sindikalni povjerenik, radi ostvarivanja prava i interesa članova sindikata i svih radnika uputio drugom tijelu javne vlasti. Tijelo javne vlasti potvrdilo je postojanje i distribuiranje sporne informacije ali navodi da iz naslova poruke nije razvidno od koga je navedenu poruku ravnatelj zaprimio. Negiranje i neotkrivanje izvora i načina na koji je došlo do informacije, koju je koristilo tijelo javne vlasti, dokazuje da je do te informacije došlo na nezakonit način. Ako ne postoji službeni izvor od koga je ravnatelj navedenu poruku zaprimio onda je istu poruku mogao zaprimiti na neslužbeni način preko poznanstva pa onda istu poruku koristi za službene svrhe ili na način da je kao čelnik tijela javne vlasti naložio neovlašten pristup računalnom sustavu kojeg koristi

sindikalni povjerenik. Predlaže da se osporeno rješenje poništi i predmet vrati tijelu na ponovni postupak.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da iz navoda tužitelja proizlazi da isti traži vlastitu poruku elektroničke pošte koju je on uputio gradskoj upravi a koju posjeduje i on i prvostupanjsko tijelo javne vlasti. Iz tužbe proizlazi da tužitelja zapravo zanima tko je osoba koja je prosljedila njegovu poruku elektroničke pošte ravnatelju A. m. u S. ali utvrđivanje navedenog ne spada u područje primjene zakona. Prvostupanjsko tijelo se očitovalo kako ne posjeduje službeni dopis prema Gradskoj upravi Grada S. u periodu koji je naveden u zahtjevu za pristup informacijama osim onog kojeg su uputili Gradu S. vezano za traženje dodatnih parkirnih mjesta a na koji do tada još nisu bili dobili odgovor. Navodi tužitelja iz kojih zapravo proizlazi da vlastitu poruku elektroničke pošte smatra službenim dopisom korištenim u službene svrhe nisu relevantni. Smisao Zakona o pravu na pristup informacijama nije utvrđivanje odnosno dokazivanje tko je kome dostavio neke informacije nego se prema istom utvrđuje postojanje odnosno nepostojanje informacije te mogućnost omogućavanja pristupa istima. Iz zahtjeva tužitelja razvidno je da je tražio službeni dopis A. m. u S., a da tek u tužbi tužitelj navodi kako se zapravo radi o njegovoj poruci elektroničke pošte. No bez obzira na navedeno, iz sadržaja tužiteljeve poruke elektroničke pošte koja je priložena uz tužbu proizlazi da se ne radi o službenom dopisu prvostupanjskog tijela nego tužiteljevom dopisu upućen na adresu elektroničke pošte ... te da je istu poruku u internoj komunikaciji ravnatelj A. m. u S. proslijedio službenicima istog tijela. Dakle, ovdje se ne radi o službenom dopisu prvostupanjskog tijela javne vlasti pa je pravilno zahtjev odbačen. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

Tužitelju je sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 94/16.), dostavljen odgovor na tužbu tuženika, na koji se tužitelj nije očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema odredbi članka 23. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.), tijelo javne vlasti rješenjem će odbaciti zahtjev ako ne posjeduje informaciju te nema saznanja gdje se informacija nalazi.

Iz podataka spisa predmeta, dostavljenih Sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je tužitelj zahtjevom od 15. listopada 2015., koji prileži spisu predmeta, od tijela javne vlasti zatražio pristup informacijama i to: dopis muzeja od 8. rujna 2015. prema Gradskoj upravi – S. te odgovor iste u svezi dopisa sindikalnog povjerenika vezano uz vanjska rezervirana parking mjesta.

Budući da tijelo javne vlasti ne posjeduje informaciju koju je tužitelj tražio jer posljednji dopis koji je to tijelo uputilo Gradu S. je dopis od 22. srpnja 2015., klasa: 612-05/14-01-9/01, urbroj: 112-15-606 kojim se zahtijeva donošenje zaključka gradonačelnika za rezervacijom dva parkirališna mjesta za potrebe A. m. u S., to je pravilno zahtjev odbačen.

Imajući u vidu navedeno, pravilno je tuženik osporenim rješenjem žalbu tužitelja izjavljenu protiv rješenja A. m. u S. od 27. listopada 2015. odbio jer je tijelo javne vlasti po zahtjevu tužitelja postupilo sukladno naprijed navedenoj odredbi Zakona.

Nadalje, tužitelj tek sada u tužbi navodi da se radi o njegovoj poruci elektroničke pošte koju je sam tužitelj uputio na adresu elektroničke pošte ... te u suštini traži da ga se obavijesti tko je osoba koja je tu njegovu poruku elektroničke pošte prosljedila ravnatelju A. m. u S. Međutim, osnovano tuženik u odgovoru na tužbu navodi da to ne spada u područje primjene Zakona o pravu na pristup informacijama jer se ne radi o informaciji kakvu ima u vidu odredba članka 5. točka 3. Zakona koju tijelo javne vlasti mora pružiti korisniku informacije. Naime, informacija u smislu navedene odredbe Zakona je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i

radom tijela javne vlasti. O tome se ovdje ne radi jer nije u nadležnosti tijela javne vlasti niti tuženika da ispituje i utvrđuje tko je kome poslao poruke elektroničke pošte jer se niti ne radi o informaciji kakvu ima u vidu naprijed navedena odredba zakona.

Slijedom navedenog valjalo je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 1. veljače 2017.

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković, v.r.